

В ЯРКАТА ИМ СВЕТЛИНА

ЙОРДАН ЖЕЛЯЗКОВ enthusiast

*Необичайно зряло фентъзи!
Образи, които няма да забравите!*

Любен Дилов-син

Йордан Желязков
В ЯРКАТА ИМ СВЕТЛИНА

- © Йордан Желязков, автор, 2015
© Фиделия Косева, художник на корицата, 2015
© „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2015
Enthusiast — Запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД
ISBN 978-619-164-192-5

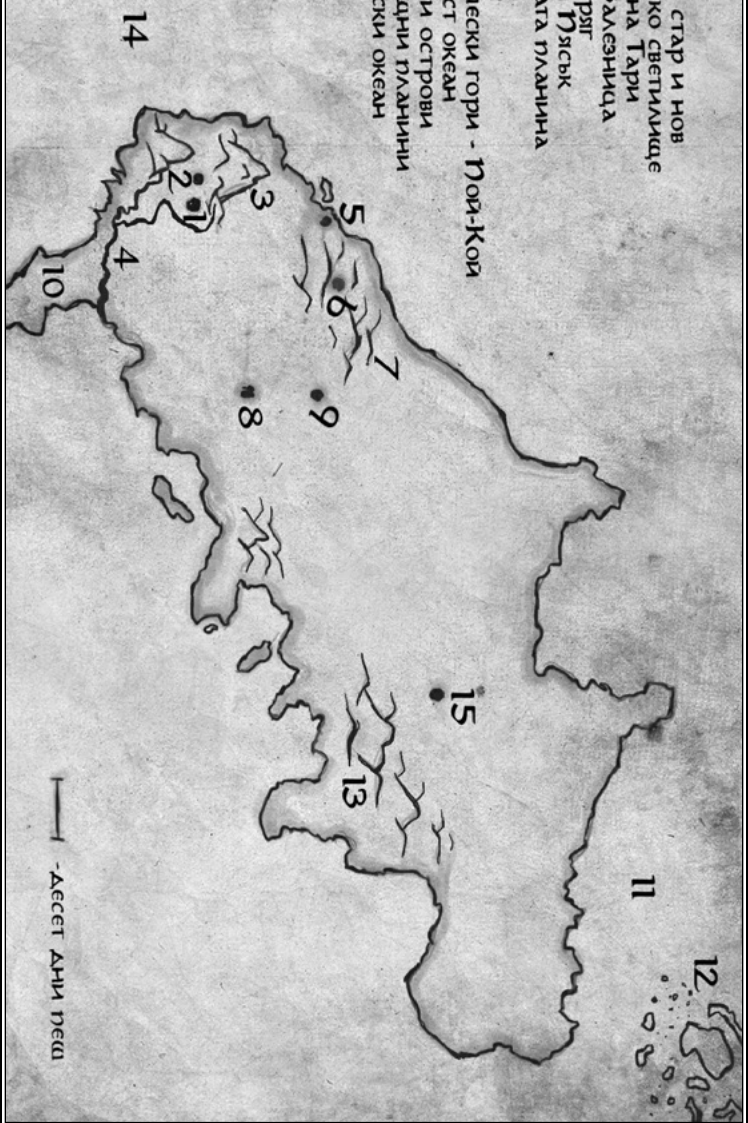
ЙОРДАН ЖЕЛЯЗКОВ

В ЯРКАТА ИМ СВЕТЛИНА

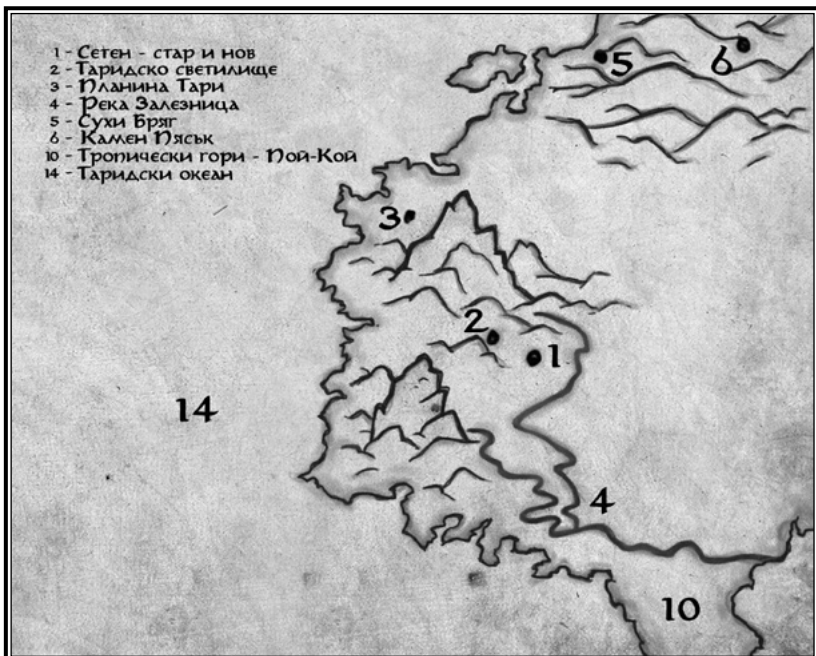
enthusiast

София, 2015

- 1 - Сетен - стар и нов
- 2 - Таридско светилище
- 3 - Планина Тари
- 4 - Река Замезница
- 5 - Сухи бряг
- 6 - Камен Пясък
- 7 - Лаоската планина
- 8 - Чуатан
- 9 - Етиене
- 10 - Тропически гори - Пои-Кои
- 11 - Етност океан
- 12 - Северни острови
- 13 - Уежидни планини
- 14 - Таридски океан
- 15 - Труур

— | — Девет дни пеш

Пролог

Ден 0. Падане на Сетен

Забил поглед в земята, мъжът не виждаше нищо освен пръст и трева. Тежкият мирис на смърт обаче блъскаше главата му като с чук, напомняйки му къде се намира. Падналият воин продължаваше да се търти на лакти из сухата степ и да влачи мъчно нечие чуждо, окървавено тяло зад себе си. Мирисът на кръв го отблъскваше назад към не толкова напоени с него места, а неведнъж иззад тревните пелени му се разкриваха посечени тела и го принуждаваха да сменя посоката си. За съвсем кратко време Корсак Сухибряг се бе превърнал от воин и командир в почти изгубило ума си от страх животно.

Обикновено бяло на лунните светлини, сега полето жълтееше, огряно от огъня, и се гърчеше в него. Върховете на множество стръкове се люлееха от нощния вятър, обагрени от гъста, тъмна течност. Лъщяха като обсидиан, а истинският им кървавоален цвят се виждаше само около горящите шатри. Парчета истински обсидиан също се забелязваха тук-таме из изпотъпканите участъци — отронени от строшени макани или все още прикрепени към лежащите до труповете дървени оръжия.

Двете луни висяха ниско над западния хоризонт, очертан от тъмния, издължен силует на планината Тари. Полукръглите светила надзираваха вяло клането. Рехавата звездна пустиня заемаше останалата част от небосвода и наблюдаваше събитията с лихварско безразличие. Река Залезница се промъкваше на югозапад, покрай все още необхванатия от пламъци

край на палатковия лагер, сякаш нетърпелива да се измъкне тихомълком от разразилия се пожар.

Корсак креташе из центъра на този нощен ужас, когато го достигна далечен и мек женски глас. Думите, изпълнили слуха му на странен език, носеха забравеното усещане за спокойствие и лекота. Сладост изпълни цялото му същество, магичен лек за изтерзания му от стрес ум. Нежен хлад разстла на талази облекчение из цялото му тяло. Едва миг измина обаче и непознатите осезания отново го напуснаха, така рязко, както го и обладаха.

Мъжът изпъна врата си и завъртя глава във всички посоки над тревните върхове. Тук-там хора все още се сражаваха, викаха и бягаха в амок. Стреснат и малко поокопитен, Корсак захвана по-удобно подмишницата на падналия до него млад воин и продължи да го влачи напред с частично подновени сили.

Отпуснатият в ръката му младеж бе подчертано по-висок от него. Щеше да изглежда дори по-заплашително от възрастния Корсак, ако годините не се четяха по гладкото му, голобрадо лице, като все още неостъргана първа кожа на гущер пустинник. Липсата на татуировки по голите му ръце и гърди още повече показваше военната му невинност. Широкият два пръста и дълъг цял лакът червен разрез над стомаха му пък намекваше, че и да бе заслужил татуировки тази вечер, надали щеше да доживее, за да ги види по тялото си.

Корсак обаче продължаваше да го дърпа упорито напред към реката въпреки състоянието му. Към нея го привличаше един-единствен пулсиращ в главата му спасителен образ: салове. Същите салове, лодки и баржи, използвани от тях, за да преминат през широката водна ивица преди няколко дни, и чието състояние той сам провери часове преди нападението. Разбира се, тогава и самият палатков лагер също му се стори тих и спокоен.

Докато мъжът си проправяше път към обвитото в тъмнина спасение, познатият му само отпреди миг хлад се просмука

отново през челото му. Разтресе ума му и изпрати нова вълна лекота надолу към крайниците. Нежният женски глас изпълни повторно и с удвоена сила пространството около него и заглуши всички гърмящи в ушите му звуци. Странна бяла виделина покри очите му. Острата миризма на овче сало се впи в ноздрите му и усещането за хлад се примеси със загатната топлина като от дебело одеяло.

— Шшшшшшшш... — изшепна меко гласът след няколко непознати за Корсак думи и мъжът изви гръб и впери търсещ поглед в небето.

Мощен рев го изтръгна от унеса и той се обърна. А там, в осветения от горящи платница източен край на лагера, сред гмежта от все още държащи се на краката си войници към него тичаше тъмен силует. Невъзможно бе да прецени самоличността му, но намеренията му изглеждаха достатъчно недвусмислени и Корсак мигом забрави току напусналото го спокойствие. Грабна с две ръце младежа през мишците и го задърпа с идващи от мрака пред него сили.

— Сухибряг! — чу се иззад гърба му гърлен и изпълнен с ярост глас. — Предател!

Корсак бавно се изправяше в крачка, първо на колене, а после и изцяло. Влачеше безжизненото тяло след себе си и креташе с всички сили измежду безлюдните военни шатри. Тревата, тук подкосена и по-ниска, улесняваше движенията му, но не достатъчно.

— Мръсен дезертър! — чу се още по-близо следващият вик, докато беглецът приближаваше края на палатките. Петите му все още не се отделяха от земята и риеха твърдия пясък под себе си. След само няколко мига краткият им пробег все пак спря, но не от умора.

Достигнал най-сетне до реката, Корсак впи невярващ поглед в мрачната вода и малкото току придошъл живец в крайниците му отново започна да ги напуска. Отломки от саловете догаряха, забити в калния бряг.

— Не! Не, не, не! — застена мъжът. Изостави младежкото

тяло на земята и се спусна надолу към тихата река, изпълнена с полупотопени дървени отломки. — Не...

Корсак падна на колене на няколко крачки от плискащите по пясъка води, без дори да се оглежда за случайно оцеляла лодка. Знаеше, че няма смисъл.

— Ела тук, гнидо! — изкрещя зад него преследвачът му, но командирът стоеше без сили и желание да се обърне. Значително по-едрият мъж забави постепенно стъпка със спокойствието на мършояд, сигурен в безжизнеността на лежащия пред него труп.

— С брат ми стояхме на стража на югоизточната кула, знаеш ли, Чакале? — изрече войникът прякора на Корсак със задъхан, но лют глас. Гърдите на мъжа се издигаха бясно, но не пречеха на вледеняващия тон на думите му.

— Стояхме си там, когато огнените стрели заваляха и мръсниците се изсипаха над палисадата. И докато момчетата от северната страна тръбяха и умираха, а ние тичахме към тях, какво мислиш, че видяхме в центъра на лагера, а?

Корсак сведе немощно глава към коленете си и издиша бавно.

— Видяхме как целият лагер си вдига полите и бяга към реката! — кресна вече на няколко крачки от него мъжът и избърса окървавената макана в пояса си. Половината обсидианови резци на късото дървено оръжие бяха или строшени, или изпадали. Достатъчно от тях обаче все още стояха заплашително на местата си по ръбовете му, жадуващи за плът.

— Но ти, разбира се, знаеш това — каза мъжът, след като последните няколко крачки го доведоха до Корсак. — Нали, командире?

— Родрок... — изрече Корсак, вече разпознал по гласа едрия стотник във войската си. Едрата шепа на вече застаналия зад него мъж го хвана за падащата до раменете черна коса и я издърпа нагоре.

— Тихо, гнидо! — изкрещя Родрок в ухото му и вдигна маканата си високо. — Времето ти за сладки приказки изтече, Ча-

кале! Некадърници като теб трябва да са в авангарда, не да го ръководят!

— Аз не... — Корсак се помъчи да отговори, но не можа. Какво трябваше да отвърне? Че е надал сигнал за отстъпление, за да се спасят възможно повече мъже от обречената битка? Познаваше Родрок бегло, но от достатъчно дълго време, за да знае, че в очите на фанатизирания воин действията му не бяха нищо повече от предателство.

Кратка въздишка напусна гърдите му, докато командирът се предаваше на съдбата си, но в този миг непознатите осезания го връхлетяха отново. Очите му се озариха от странната виделина, разчупвана от неразличими сенки. Обонянието му долови и дъха на козиняво покривало и сушени плодове. Ушите му отново се изпълниха от звучния, неразбираем, но красив женски глас.

Думите — кратки и насечени от паузи, както се говори на объркано животно или болник — звучаха като песен и го придърпваха със странна сила. Корсак все още усещаше захвата на войника зад себе си и дори издигащото се оръжие в другата му ръка. Това обаче вече нямаше смисъл. Прострелата се пред него река вече не и като източник на копнеж за спасение, а просто символ на завладялото го неземно спокойствие.

Сладкото отпускане обаче отново бе разкъсано от пороя обиди и закани, с които Родрок го обсипваше.

— ...лед това ще прережа и вратлето на мизерното ти синче, дете го влачи досега! Ей тъй — да знам, че е от мен!

Разсъдъкът му се луташе между странните, пленителни видения, шума на реката, копнежа за спасението и бащинската болка. Корсак изостави всякакъв опит за съзнателна съпротива и се предаде на войнишкия си инстинкт. Със затворени клепащи и пищащи уши, той усети по напрегнатата лява ръка на Родрок, че дясната започва своя път надолу. Ако оръжието беше меч и се движеше с върха напред, тогава надежда нямаше да има. Маканите обаче ставаха само за сечене.

Падащата китка на Родрок се сблъска в рязко издигнатите, кръстосани ръце на командира. Корсак я сграбчи с длани, извъртя се встрани и изскубна мазната си от пот и кръв коса от захвата на изненадания войник. След това с едно плавно движение придърпа ръката му и врязва черните резци в голото бедро на нападателя си. Ревът на едрият мъж за момент заглуши всички останали наобиколили ги звуци. Плесницата му бързо се стовари върху слепоочието на Корсак и го запокити към плискащата се по пясъка вода.

— Куче мръсно! — изкрещя Родрок, след като се опомни, и изтръгна маканата от крака си. Още един от зъбците ѝ липсваше, този път останал в собствената му плът. Мъжът спря за кратко погледа си върху нея, изплю се на пясъка и тръгна отново към претърколилия се няколко пъти надолу Корсак. — Ще те накълцам на парчета, ако ще и с голо дърво да остана накрая!

„Дърво!“ — прегърна отчаяно думата падналият командир и ръцете му зашаваха по мокрия пясък. „Дърво!“

— Мръсен, проклет... — редеше зад гърба му Родрок и Корсак отново усети близостта му. Този път маканата със сигурност се издигаше без предупреждение. В мига, в който вече очакваше да почувства острата, режеща болка в тила си, друга, по-слаба, но изненадваща болка прободеше дясната му длан. „Дърво!“, отчете умът му. Без да прахосва време в поглеждане, Корсак сви пръстите си около предмета и се извъртя с всичката скорост, изстискана не толкова от рухналото му тяло, колкото от волята му.

Дървото в ръката му се оказа грапаво и дебело парче от лодка. Трудно му бе да прецени към коя точно част на дървените съдове принадлежеше, но не го и интересуваше. От значение бяха само дължината и острият връх. Тежката и солидна макана летеше към черепа му, но от тази позиция мъжът вече нямаше какво да направи, освен просто да продължи да издига собствената си ръка. Дали по волята на Боговете, коленичилият на пясъка командир не знаеше, но може би защото

противникът му отново замахваше отвисоко, Корсак пръв впи подобие то си на оръжие малко под слънчевия сплит на противника си.

Родрок дори не извика, а само нададе кратък, изненадан стон. Гърдите на Корсак се изпълниха с кръвожадна радост, за която дори нямаше да има време да изпита угризения. Полулишената от остриета макана все пак продължаваше да лети неотклонно към черепа му.

За последно, преди да се затворят, очите му се спряха на лежащия неподвижно по-навътре в брега окървавен младеж.

— Кортък... — изхриптя безгласно Корсак името на сина си, докато тялото му се стовари назад в хладката вода. Още миг и умът му отново се потопи в нежните, мелодични напеви на женския глас. Макар и обвит от течна студенина, той вече чувстваше само магичната топлина на неразбираемите слова.

„Това ли е смъртта?! — помисли си Корсак и се остави на течението и на неочакваната наслада. — Ако е това, предпочитам да е бавна.“

Йордан Желязков
В ЯРКАТА ИМ СВЕТЛИНА

Редактор *Любен Дилов-син*
Художник *Фиделия Косева*
Коректор *Саша Александрова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Българска. Първо издание.

Формат 60 x 90/16

Печатни коли 18

ISBN 978-619-164-192-5

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ №20
тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

Корсак Сухибряг е военен ветеран на средна възраст, винен за инвазията, сполетяла град Сетен. Съпругата му, синовете му, както и всички сетенчани го гържат отговорен за загубената битка, довела до пагането на града. Изгубил в нея и първородния си син, Корсак се чувства напълно победен, дори и без чуждото осъждане. Ситуацията му се влошава допълнително и от това, че прекарва първите няколко месеца след сражението извън града и после се завръща в него заедно с чуждоземно и груговерско момиче.

Разгрозен, отчаян и прегал се, последното му желание е да изживее живота си кротко и тихо. Това се оказва невъзможно обаче, когато политическата и религиозната обстановка в Сетен ескалират и Корсак е въвличен в центъра на тези сътресения, а чуждоземното момиче и най-малкият му син попадат в една невъзможна и ужасяваща ситуация.

А междувременно Те захождат към Сетен за семен път.

„В ярката им светлина“ е първата книга за нов, просторен фентъзи свят и дава началото на събития, които тепърва ще обхванат всичките му краища.

www.enthusiast.bg

9 786191 641925

Цена 16,00 лв.

